

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.364/2021/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe.

Az alperes képviselője:

Dr. Tálosi Adrienn ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 6.P.23.331/2019/19.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra a Magyar Államnak fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az portál1 internetes portálon dátum1-én „cikk címe1” címmel, és dátum2-én „cikk címe2” címmel megjelent cikkekben valótlanul állította, hogy a felperesnek tartozása állt fenn a korábban személyl érdekeltségében álló cég2ek felé.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forintot, és ezen összeg után dátum3 napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 38.100 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az állam javára – az adóhatóság külön felhívására – 36.000 forint feljegyzett illetéket.

[2] Határozatában hivatkozott a Ptk. 3:1. § (2) bekezdésére, a 3:3. § (3) bekezdésére, a 2:42. § (1) és (2) bekezdésére, 2:45. § (2) bekezdésére, továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára és 2:52. §-ára.

[3] Hangsúlyozta, hogy a perbeli írásokkal kapcsolatosan korábban sajtó-helyreigazítási perekben jogerős ítéleteket hoztak, azok anyagi jogerőhatása nem terjed ki ezen perre. Azonban a perbeli esetben ugyanazon tényállítások jogkövetkezményeiről kellett döntenie, így figyelembe vette azt, hogy a bíróságok a sajtóperekben megállapították a tényállítások valótlanosságát és azt is, hogy jelen perben az alperes meg sem kísérelte alátámasztani azok valóságát.

[4] Kiemelte, hogy a cikkekben szereplő állítások egyértelműen azt tartalmazzák, hogy a felperesnek tartozása áll fenn, így nem hivatkozhat eredményesen az alperes arra, hogy a cikkek főmondanivalója az, miszerint kétséges, hogy a felperes a még le nem járt esedékességű tartozást a vele szembeni szankciók miatt hogyan fogja tudni teljesíteni. Nem mentesíti ugyanis az alperest a jogkövetkezmények alól, ha többször elismételt valótlan tényállítások mellett közölnek a cikkben más tartalmú információt is. Mindezek alapján azt

állapította meg, hogy a sérelmezett cikkek valótlan állításokat tartalmaznak, amelyek sértőek is, mivel egy, a választók bizalmát elnyerni kívánó párt esetében hitelességének fontos része a gazdasági stabilitás, a gazdálkodással kapcsolatos megbízhatóság, amelynek megkérdőjelezése bizalmatlanságot kelt. A felperes közéleti szereplő, azonban fokozott tűrési kötelezettsége nem terjed ki a valótlan tényállításokra. Az alperes egy sajtószervet működtet, ugyanakkor a hiteles és pontos tájékoztatást elmulasztotta, ugyanis előzetes tájékoztódás nélkül adott hírt a felperes tartozásairól.

[5] A sérelemdíj vonatkozásában nyilvánvalónak tekintette, hogy bizalmatlanságot kelt bármely, legalább részben közpénzből gazdálkodó szervezettel szemben, ha gazdasági stabilitása, megbízhatósága megkérdőjeleződik, fokozottan érvényesül ez egy párt esetében, mivel a választók bizalma nélkül működése lehetetlenné válik.

[6] Rögzítette, hogy az alperes nem tanúsított az adott helyzetben elvárható magatartást, anélkül állította két írásban is, hogy a felperesnek tartozásai állnak fenn, hogy megkereste volna az érintetteket. A sérelemdíj mértékénél figyelembe vette, hogy az alperes jelentős olvasottságú sajtóorgánumként jelentetett meg írásokat két alkalommal is, továbbá a jogerős helyreigazításra kötelező rendelkezéseknek nem tett eleget.

[7] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak megváltoztatását és a sérelemdíj összegének 100.000 forintra történő mérséklését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaiban jelölte meg.

[9] Az elsődleges kérelme vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felperes közéleti szereplő, a kifogásolt közlések pedig aktuális közéleti témához kapcsolódnak. Egy gazdasági társaság felé fennálló tartozásról való tájékoztatás nem alkalmas arra, hogy a felperesről kialakult vélekedést negatívan befolyásolja. A felperes továbbá nem igazolta, hogy a sérelmezett közlés mennyiben alkalmas arra, hogy a társadalmi megítélését hátrányosan érintse.

[10] A sérelemdíj mértékét érintően kifogásolta, miszerint az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a felperessel szemben a szabálytalan gazdálkodása miatt az Állami Számvevőszék szankciókat alkalmazott, továbbá, hogy közéleti szereplőként fokozottabb a tűrési kötelezettsége. A felperes köztudomású tényekre való hivatkozáson túl többlettényállást nem igazolt, nem adta elő, hogy az miként és mennyiben alkalmas az őket ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére. A személyiségi jogsértés tényének megállapításából automatikusan nem következik a sérelemdíj iránti igény érvényesíthetősége.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

[12] A támadott ítélet helytállóan minősítette sértőnek a valótlan közlést, az Állami Számvevőszék megállapításaival szemben pedig nem volt lehetősége jogorvoslással élni. A közszereplői volta nem befolyásolja a jogsértés megítélését, az alperes elmulasztotta az álláspontjának közlését.

[13] A sérelemdíj iránti igénye tekintetében hangsúlyozta, miszerint a bírói gyakorlat szerint a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elegendő. A sérelemdíj mértéke körében az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az alperes felróhatóságát, a jogsértés ismétlését, továbbá, hogy a jogerős ítéletek ellenére elmaradtak a helyreigazítások. A sérelemdíj funkciója kettős, nemcsak reparációs, hanem represszív is. A sérelemdíj mértékének esetleges mérséklése kiüresíteni ezen jogintézményt.

[14] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[15] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság részletesen ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a [37] pontjával, valamint az alperesi fellebbezéssel kapcsolatosan utal a jelen perben is csatolt 2.Pf.21.208/2018/4. számú ítéletében foglaltakra, amely szerint „A cikk PK. 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezése alapján az állapítható meg, hogy az azt közvetíti az átlagolvasó felé, hogy köznapi értelemben tartozása áll fenn a felperesnek, amely fizetési kötelezettséget jelent. Azonban a perbeli cikk nem állít olyat, hogy ez a tartozás lejárt lenne, esetlegesen annak megfizetésére jogerős bírósági határozat alapján lenne köteles a felperes. Köznapi értelemben tartozása akkor is lehet valakinek, ha a szerződés szerinti fizetési kötelezettség teljesítésére rendelkezésre álló

határidő még nem járt le, azonban a későbbiek során, valamikor teljesítenie szükséges.” Ezen korábbi megállapítását a másodfokú bíróság a dátum1 napján megjelent „cikk címe1” című írás vonatkozásban tette, azonban az abban foglaltak érvényesek a perbeli másik cikkekre, a dátum2 napján „cikk címe2” címmel megjelent írásban foglaltakra is.

[19] A korábban közzétett írásban szereplő fordulatok, így: „Újabb pénzügyi nehézségekkel kell szembenéznie a felperesnek...”, Ez a további 100 milliós tartozás csak tetézi bajt a pártnál...”, „...100 milliós tartozás már csak tovább nehezíti a felperes amúgy sem túl rózsás anyagi helyzetén...”, „...anyagilag végleg tönkretették...”, míg a később közölt cikkben használt megfogalmazások: „... ez már a csőd...”, „...újabb és újabb pénzügyi és elszámolási nehézségek...”, „...a felperes csődeljárásáról és megszűnéséről is beszélnek...” következtében a két írás azonban nem pusztán egy, a [18] pont szerinti tartozás fennállását állítja. A használt kifejezések, a szövegkörnyezet azt közvetíti az átlagolvasó számára, hogy ezen cég2ek felé fennálló fizetési kötelezettség olyan jellegű és mértékű, hogy a felperes gazdasági stabilitása megingott, a fizetéseképtelenség jellemzi, anyagilag visszafordíthatatlan helyzetbe kerül, amely a csődjét és így a megszűnését eredményezi.

[20] Ezen indokolásbeli kiegészítéssel a másodfokú bíróság is osztja az elsőfokú bíróság határozatának [38] pontjában foglaltakat, miszerint az ilyen jellegű tartozás valótlan állítása sértő a felperes személyére vonatkozóan, mivel a hitelességének alapvető feltétele a gazdálkodással kapcsolatos megbízhatóság, a gazdasági stabilitás.

[21] A tartozás fennállását az alperes nem bizonyította, így valótlan tényállítás, amelyet a felperes a közéleti szereplői minősége ellenére sem köteles eltűnőni, így a jóhírnév sérelme megvalósult. Hangsúlyozandó, miszerint a közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat csak abban az esetben oltalmazza a vélemény szabadság, ha a tény állító, vagy híresztelő jóhiszemű volt. [7/2014. (III. 7.) AB határozat]. A perben arra vonatkozó állítása nem volt az alperesnek, hogy a közlésekkel kapcsolatosan adott okból kifolyólag jóhiszeműen járt el.

[22] A sérelemdíj mértéke körében a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság indokolásában foglaltakkal, azt megismételni nem kívánja. Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és a környezetére gyakorolt köztudomású hatását okszerűen értékelte.

[23] Az alperesi állásponttal szemben a sérelemdíj mértékét nem befolyásolja, hogy az Állami Számvevőszék a felperes gazdálkodásával kapcsolatosan milyen megállapításokat tett, ugyanis jelen perben a sérelmezett közlés a tartozás fennállása volt, amely annak fentiek szerinti állított jellege - fizetéseképtelenséget eredményező - folytán sértőnek minősül.

[24] A fellebbezési érveléssel kapcsolatosan a másodfokú bíróság hangsúlyozza, miszerint a bírói gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elfogadható a sérelemdíj meghatározása során. (BH2020.235.; BDT2018. 3821.).

[25] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán a másodfokú perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján állapította meg.

[26] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2021. június 15.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró